

N:o 12.

Af herr **Eriksson** i Grängesberg, om *skrifvelse till Kungl. Maj:t med anhållan, att uppbördsprovisionen vid indrifning af krono- och kommunalutskylder m. m. må oafkortad tillkomma den, som i sista hand verkställer indrifningen.*

Vid indrifning af restutskylder tillerkänner uppbördsreglementet och kungl. förordningen om kommunalstyrelse på landet indrifningsman en uppbördsprovision af tre procent.

Af förordningarna framgår, att, då kronofogde själf verkställer indrifning af krono- och kommunalutskylder, han är berättigad åtnjuta hela uppbördsprovisionen; och att, då fjärdingsman verkställer indrifningen, denne åtnjuter hälften och kronofogde andra hälften af samma provision.

På landsbygden verkställles i regel indrifning af restutskylder af fjärdingsman genom personligt besök hos den skattskyldige. Stora svårigheter möta honom ofta vid fullgörande af detta uppdrag. I Norrland och Dalarne kan en fjärdingsman få uppoffra hela dagen för att kunna nå en enda aflägsen boende resterande.

Träffas denna då icke hemma eller är utan medel, kan besöket få upprepas två eller flera gånger innan skatten erlagts.

Skattebeloppet, som det gäller, kan vara högst obetydligt och lämna endast några ören i uppbördsprovision. I regel betala de större skattdragarne sin skatt vid uppbördsstämman, endast de mindre, de fattigaste, bli på restans. En fjärdingsman inom vidsträckta, folkfattiga distrikt får ofta uppoffra större delen af sin tid under vintern för att verkställa indrifning af utskylder. Och ändå kan totalbeloppet af uppbördsprovisionen uppgå endast till några tiotal kronor. Af detta belopp skall han sedan med hälften dela med sig åt kronofogden.

Denna delning kunde ha något skäl för sig, då kronofogdar och länsmän hade ringa aflöning.

Sedan nu de fått jämförelsevis goda löner, synes mig uppbördsprovisionen oafkortad böra tillfalla den, som i sista hand verkställer indrifningen.

För en sådan anordning uttalade sig Riksdagen redan 1884 med anledning af motion af herr P. Pehrson i Törneryd. Samma uppfattning synes ha delats af Andra Kammarens fjärde tillfälliga utskott 1904, då det säger, »att enligt utskottets förmenande väl kunde ifrågasättas att låta den, som i sista hand verkställer indrifningen, komma i åtnjutande af hela uppbördsprovisionen».

Som nu förhållandet är, måste kommunerna med ganska afsevärda belopp aflöna sina fjärdingsmän.

Samma förhållande torde nog komma att äga rum, äfven om de få hela uppbördsprovisionen, men den rättvisan blir dock genomförd, att den, som får utföra det ojämförligt drygaste arbetet, får den ersättning, som utfaller, om den ock är ringa.

Med stöd af det anförda tillåter jag mig hemställa,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, att uppbördsprovision vid indrifning af krono- och kommunalutskylder äfvensom af sådana utskylder och afgifter eller sammanskott af menigheter, som enligt gifna stadganden skola uppbäras och redovisas af den, som uppbörden af utskylder till kronan tillkommer, må oafkortad tillkomma den, som i sista hand verkställer indrifningen.

Stockholm den 22 januari 1909.

Bernh. Eriksson.

I motionen instämma:

Sam Söderberg.

B. P. Ersson.

N. A:son Berg.

Smeds Lars Olsson.
